

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— Λοιπόν! υιέ μου! ανεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἔνθους, ἐσώθη, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ νέος, αὐτὴ εἶνε ἡ κοινὴ γνώμη. Ἀλλὰ μὲ τοὺς ἐνόρκους δὲν εἰσεύρει τις ποτέ... Ὀλίγη ὑπομονή...

— Χρόνος μου φτίνειται ἡ ὥρα! ἐψιθύρουν ἡ Ἀντωνία.

— Θά σας φανῆ μία στιγμή, ὅταν θὰ παραλάβετε τὸν ἀδελφόν σας!

— ὦ! Θεέ μου! καὶ θὰ εἶνε τοῦτο δυνατὸν; Ἐγὼ τόσον ἀπληπίστην!...

— Τώρα εὐθὺς θὰ το μάθετε...

Ἐσήμαινεν ὁ κώδων.

Σιωπὴ ἄκρα, εἰς ἄκρον ταραξασα τὰς δύο γυναῖκας, ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Οἱ ἀκροαταὶ κατέλαβον τὰς θέσεις τῶν μετ' ἀκρατήτου περιεργίας.

Ὁ Γεώργιος ἔλαβε τὴν θέσιν του, προσήλθον καὶ οἱ δικασταί.

Κατὰ τὸ διάλειμμα εἶχον ἀνάψῃ τὰ φῶτα καὶ ἤδη τὰ πρόσωπα τῶν δικαστῶν ἐφαίνοντο ζωηρότερα ἐπὶ τοῦ σκιεροῦ χρώματος τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης.

Εἰσηλθον οἱ ἐνόρκοι καὶ πάντες οἱ παρόντες ἐγεροθέτες ἤκουσαν μετὰ παλμῶν τὴν ἐτυμηγορίαν.

Ἡ ἀδύνατος καὶ τρέμουσα φωνὴ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων εἶπε τὰς λέξεις ταύτας:

«Ἐν τιμῇ καὶ συνειδήσει ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἡ ἀπόκρισις τῶν ἐνόρκων εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις εἶνε: Ὁχι!»

Πανταχόθεν τῆς αἰθούσης ἠκούσθη ἀναφώνησις χαρμόσυνος χαιρετίζουσα τὴν ἀθώωσιν.

Ἐπειτα δὲ γενομένης σιωπῆς, μετηνέχθη ὁ κατηγορούμενος εἰς τὸ ἐδώλιόν του. Ἐν ᾧ δὲ ἴστατο ὀρθίος ἀγωνιῶν καὶ τρέμων, μυκηθμὸς ἀντήχησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὡς θηρίου σφραζομένου.

Ἦτο κραυγὴ τῆς γηραιᾶς κόρης, ἥτις πρῶτην φορὰν ἐλιποθύμησεν. Ὅστε οἱ λόγοι τοῦ προέδρου, ἀπορρίπτοντος τὴν αἴτησιν τοῦ Τρεχανέμη καὶ παραγγέλλοντος τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ῥοβέρτου, ἐχάθησαν ἐν τῷ θορύβῳ, ὃν μάτην προσεπάθουν νὰ καταστείλωσιν.

Ἐπεὶ τούτους εἶκοσιν ἔσπευσαν περὶ τὴν γηραιὴν κόρην.

Οἱ δικασταὶ ἀπεχώρησαν καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ πάντες οἱ παριστάμενοι.

— Θεία, πάμε νὰ εὐρωμεν τὸν Ῥοβέρτον, ανεφώνησεν ἡ Ἀντωνία.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ θεία Ἰσαβέλλα, ἠγέρθη, διώρθωσε τὸν πλόν της καὶ τὰ ἐνδύματά της ἔντρομος, καὶ ἐφέλλισε:

— Ποῦ εἶνε τὸ παιδί;

Ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου, ἐλκομένη ὑπὸ τῆς ἀνεψιάς της, εἰσηλθε διὰ τῆς θύρας τῶν μαρτύρων καὶ εἶδε τὸν Ῥοβέρτον καθήμενον καὶ ἀναμένοντα Ἐ-

δραμε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' αὐτὸς προλαβὼν αὐτὴν καὶ θλίβων ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τὸν δικηγόρον του, ανεφώνησεν:

— Αὐτὸν πρῶτα, θεία μου.

— Ναι, παιδί μου, τοῦ ἀξίζει, ανεφώνησεν ἡ θεία παράφορος.

Ὁ Ῥοβέρτος ἔλαβε τὴν ἀδελφὴν καὶ τὴν θείαν του, καὶ ἐνώσας αὐτὰς ἐπὶ τοῦ στήθους του γελῶν ἄμα καὶ κλαίων, ἔπειτα ὄθησεν ἀμφοτέρους πρὸς τὸν ὑπερασπιστὴν του καὶ εἶπε:

— Φιλήσατέ τον, εἰς αὐτὸν ὀφείλω τὴν ζωὴν μου: διότι ἂν κατεδικαζόμενον, δὲν θὰ ἀντεῖχον, ἢ προσβολὴ θά με ἐθανάτωνε.

Ἡ Ἀντωνία φρίσσουσα εὐρέθη πλησίον τοῦ Γεωργίου. Κατελήφθη ὑπὸ ζάλης καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ πέσῃ. Ἐλαβε τὴν χεῖρά του, τὴν ἔθλιψε σπασμωδικῶς καὶ μετὰ εὐφροσύνης ταραχῆς ἠσθάνθη τὰ χεῖλη τοῦ σωτῆρος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ψαύοντα τὴν κόμην της.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα δὲν ἐχόρταινε βλέπουσα τὸν Ῥοβέρτον καὶ τὴν ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν τον εἶχεν ἴδῃ.

— Ποῦ ἡ χθεσινὴ σου ὄψις, παιδί μου!

— Σήμερον, θεία μου, ἡ ὄψις μου εἶνε ὄψις ἀνθρώπου εὐχαριστημένου.

— Ἀγαπητέ μου κόρη, εἶπεν ὁ Γεώργιος πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, ἂν θέλετε νὰ με ἀκούσετε, μὴ χρονοτριβήτε ἐδῶ. Τώρα θὰ φροντίσωμεν νὰ διαγραφῇ τὸ ὄνομά σας, καὶ ἔπειτα θὰ ἀναχωρήσετε εἰς Νεβίλλην διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν ὀκτώ.

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ κυραὶ ἄς τηλεγραφήσουν εἰς τὸν κύριον Μαλεζῶ νὰ ἀναγγεῖλη τὴν χαρμόσυνον εἶδησιν εἰς τὸν πατέρα σας...

— Ἐχετε δίκαιον, ὅπως πάντοτε!... εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, ἀλλὰ θὰ μας συνοδεύσουν οἱ ἀξιόλογοι οὗτοι ἄνδρες; ἠρώτησε δεικνύων τοὺς ἐκεῖ που ἴσταμένους χωροφύλακας.

— Πρέπει νὰ σας ἐπαναφέρουν ὅπως σας ἔφεραν...

— Μοῦ ἐμέρησαν πολὺ καλά. Θεία, δότε μου, παρακαλῶ, ὅσα χρήματα ἔχετε. Καὶ ἐκένωσε τὸ βαλάντιον τῆς θείας Ἰσαβέλλας εἰς τὴν χεῖρα τῶν ἐκθάμβων χωροφυλάκων, ἔπειτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν Γεώργιον εἶπεν:

— Ἐμπρός! Ὁμολογῶ ὅτι δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ περιπατήσω ἐλεύθερος...

ΙΘ'

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς δίκης περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ὁ συμβολαιογράφος Μαλεζῶ ἔλαβεν ἐκ Ῥουένης τὸ τηλεγράφημα τῆς Ἀντωνίας τὸ ἀναγγέλλον χαρὰς εὐαγγελία, τὴν ἀθώωσιν τοῦ Ῥοβέρτου καὶ ὅτι ἔρχονται τὴν αὐτὴν ἐσπέραν. Παρευθὺς ἔδραμεν εἰς τὸν πύργον καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν μαρκήσιον τὴν εὐφρόσυνον εἶδησιν.

Περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν κατέφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία. Ἐπὶ τῆς θυρίδος ἐστηρίζετο ὁ Ῥοβέρτος βλέπων μετ' ἀνεκλαλήτου χαρὰς τὰ διεσπαρμένα φῶτα τῶν φανῶν τῆς Νεβίλλης. Ἐπὶ τῆς ἀπο-

βάθρας τοῦ σταθμοῦ εἶδε περιπατοῦντα τὸν Κροιμενίλ. Οἱ δύο φίλοι ανεφώνησαν ὑπὸ χαρὰς, καὶ πρὶν ἐντελῶς σταθῆ ἡ ἀμαξοστοιχία, ὁ Ῥοβέρτος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς ἀμαξίας. Ὁ Ἰλαρχὸς τὸν ἠσπασθη, ἐχαιρέτισε τὴν Ἀντωνίαν καὶ τὴν θείαν Ἰσαβέλλα, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Γεωργίου καὶ λέγων: «ἔλθετε, ἔλθετε γρήγορα» ἔσπευσε πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ σταθμοῦ, καὶ τότε εἶδον τὸ παλαιὸν ὄχημα τοῦ πύργου, καὶ ἐν τῷ ὀχήματι καθήμενον ἀνέτως τὸν γηραιὸν μαρκήσιον μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ γηραιὸς, ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ του, ἀπονέμων αὐτῷ τρόπον τινὰ ἱκανοποίησιν πάνδημον. Ὁ τραχὺς Ῥοβέρτος ὁ μετὰ τηλικαύτης καρτερίας ὑπομείνας δεινοτάτας δοκιμασίας, δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ ἀνθέξῃ πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης τῆς πατρικῆς ἀγάπης, καὶ κλαίων ὡς μωρὸν παιδίον ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γηραιοῦ πατρός του.

— Ἰδοὺ ἄνθρωποι, εὐδαίμονες, Γεώργιε, εἶπεν ὁ Μαλεζῶ, καὶ εἰς σὲ ὀφείλουν τὴν εὐδαιμονίαν των. Ἐλπίζω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ το λησμονήσουν.

Ὁ νέος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν περίλυπος καὶ εἶπε:

— Μείνατε ἤσυχος, κύριε Μαλεζῶ, καὶ ἐγὼ θὰ φερθῶ εἰς τρόπον ὅστε ἡ εὐγνωμοσύνη νὰ τους φανῆ ἐλαφρά.

Καὶ προσελθὼν εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀπεχαιρέτισε διὰ βραχείων, ἀπεποιήθη τὰς ἐνθέρους παρακλήσεις τοῦ Ῥοβέρτου καλοῦντος αὐτὸν εἰς τὸν πύργον, καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου. Βλέπων δὲ ἐξαφανιζόμενον τὸ ὄχημα τὸ φέρον τὴν Ἀντωνίαν, ἐψιθύρισε στεναχάζας.

— Τετέλεσται!

Ἐβάδιζον ἀνα τὴν πολίχνην σιωπηλῶν καὶ ὑπνώττουσαν. Διεληθόντες πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ δημάρχου, εἶδον φῶς εἰς τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου τοῦ Καρβαγάν καὶ σκιὰς μαύρας ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων.

— Ὁ πατέρας σου καθεται, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Δὲν θὰ εἶνε μόνος του ἀπόψε, εἶπεν ὁ Γεώργιος, διότι ὁ Φλέρης καὶ ὁ Μαθητῆς ἦλθον μετὰ τὴν προτέραν ἀμαξοστοιχίαν. Τώρα βέβαια θὰ ἔχουν συμβούλιον. Τί ἄλλο θέλουν νὰ κάμουν ἀκόμη;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Μαλεζῶ. Τὰς ἐπτά συνήντησα τὸν πατέρα σου εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ὅπου ἐπεριμένομεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸ τηλεγράφημα περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης. Καὶ ὅταν ὁ τηλεγραφητὴς καὶ αὐτὸς οὐχ ἦττον περίεργος ἀνεφώνησε πρὸς ἡμᾶς τὴν λέξιν: «Ἡθωώθη» δὲν ἠρωτήσαμεν τίποτε ἄλλο, καὶ ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ τηλεγραφείου. Τότε ὁ πατήρ σου ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἔλαβε τὸν βραχίονά μου, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου:

— Ἡμῶν βέβαιος ὅτι θὰ τὴν κερδήσῃ!... Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκηρύχθη ἐναντίος μας, ἐγὼ ἐθεώρησα τὰ πάντα χαμένα!... Βλέπεις τί ἐστὶ Καρβαγάν;...

Μοῦ ὁμοιάζει κατὰ πάντα, μόνον ὅτι ἔχει περισσότερον τὴν ἐπιστήμην του καὶ δὲν εἰζεύρω καὶ τι ἀκόμη, τὸ ὅποιον ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν μητέρα του...

— Μεγάλην καρδίαν, εἶπον ἐγὼ προσέθηκεν ὁ Μαλεζῶ.

Ὁ δήμαρχος κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐψιθύρισεν.

— Ἴσως αὐτοῦ ἔγκειται ὅλη του ἡ δύναμις. Ἐγὼ τοὺς ἔλεγα: ὁ Γεώργιος θά μας νικήσῃ. Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι δὲν ἤθελον νὰ με πιστεύσουν ὡς φαίνεται ἡ ἀγρόσυς του θὰ ἦτο ἀριστούργημα. Ἐκεῖνος ὁ πολυλογᾶς ὁ δικηγόρος ὅπου μου ἐστοίχισε καὶ ἐγὼ δὲν εἰζεύρω πόσα, δὲν ἀξίζει ἓνα λεπτόν. Τὰ ἐζάβωσεν ὁ ἄθλιος... καὶ ὁ Γεώργιος μου ὅλους τοὺς κατετρόπωσε... Ἄ! ἄ!! ἄ!!! Καρβαγᾶν εἶνε αὐτός, δὲν εἶνε παῖζε, γέλασε!..

Καὶ ἔνευσε ὑπερηφάνως. Δὲν ἤνοιξε δὲ πλέον τὸ στόμα του ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν του. Τότε σύννους ἔλαβε τὸ κομβίον τοῦ ἐνδύματός μου καὶ μου εἶπε:

— Νὰ σου εἰπῶ, Μαλεζῶ, θέλεις νὰ τα συμβιάσωμεν; Φέρε μού τον αὔριον τὸ πρῶτὸν τὸν υἱόν μου.

Καὶ πρὶν προφθάσω νὰ του εἰπῶ ἔνστασιν τινα, μὲ ἀπεχαιρέτισε καὶ εἰσήληθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ τον ἴδω τὸν πατέρα μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἀλλ' ὄχι εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι μ' ἐδίωξε...

— Θὰ τοῦ το μνηύσω.

Ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιογράφου, ἔνθα ὡς γνωστὸν κατέλυεν ὁ Γεώργιος. Ἡ κυρία Μαλεζῶ κατέβη ἐσπευσμένως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος ἀνὰ τέσσαρας, καὶ συνεχάρη ἀπὸ καρδίας τὸν νικηφόρον δικηγόρον.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ Γεώργιος ἀπεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκοιμήθη ὅλην νύκτα ὕπνον νικητοῦ. Ἠγέρθη δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν.

Ὁ Μαλεζῶ ἐλθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γεωργίου εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις:

— Γεώργιε ἔλα γρήγορα εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Κατέβη ὁ Γεώργιος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ εὔρε τὸν πατέρα του καθήμενον παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἀναμένοντα, τῷ ἐφάνη πολὺ παρηλλαγμένος καὶ καταβεβλημένος. Ὁ Μαλεζῶ ἔλαβε διάφορα ἔγγραφα καὶ ἐξῆλθε καταλιπὼν μόνους τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

— Γεώργιε! εἶπεν ὁ Καρβαγᾶν ἐγειρόμενος καὶ τείνων πρὸς αὐτὸν τὴν δεξιάν.

Ὁ Γεώργιος ἔψαυσε τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς του μετὰ ψυχρότητος, παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ καθίσῃ, αὐτὸς δὲ ἐστάθη ὄρθιος ἐνώπιόν του.

— Θέλεις νὰ λησμονηθοῦν ὅλα τὰ πάντα; ἠρώτησεν ὁ δήμαρχος ἐνδοιάζων. Βλέπεις ἐγὼ ἔρχομαι πρῶτος... Ἐπταισα πολὺ καὶ τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ καὶ σὺ πάλιν ἐφέρθης πρὸς ἐμὲ πολὺ σκληρός.

— Πατέρα μου, δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ

καὶ μόνον νὰ λησμονηθοῦν. Δὲν εἶμαι μόνος μου, εἶνε καὶ οἱ...

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου, ἐγρύλλισεν ὁ Καρβαγᾶν τείνων τὴν πυγμὴν του πρὸς τὸν λόφον. Καὶ τί ὄνειρεύονται ἀκόμη; Σὺ τοὺς ἐξησφάλισες τὸν θοιάμβόν των. Εἶνε νικηταί!... Θέλουν τάχα νὰ ὑπάγω νὰ τοὺς προσφέρω καὶ τὴν ὑποταγὴν μου;

Καὶ ἀνακαγχάσας φρικωδῶς, εἶπε

— Ἄχ! καὶ νὰ μὴ σε εἶχαν!...

Καὶ μεταβαλὼν τόνον φωνῆς προσέθηκεν:

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἀποδείξουν καὶ αὐτοὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθρίασῃ καὶ εἶπε:

— Πατέρα μου, ἐγὼ τίποτε δὲν περιμένω ἀπὸ κανένα.

— Οὐδὲ ἀπὸ τὴν ὥραιαν Ἀντωνίαν; Αὐτὴ θὰ ἦτο τέρας ἀχαριστίας, ἂν μεθ' ὅσα κατώρθωσες χάριν αὐτῆς δὲν σε ἠγάπα!

— Μελετῶ νὰ φύγω τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, εἶπεν ὁ Γεώργιος τραχέως, καὶ θὰ λείψω πολὺ.

— Ἄ! ἄ! καὶ θὰ σ' ἀφήσουν νὰ φύγης;... Πραγματικῶς, διατί νὰ σε ἐμποδίσουν; Τώρα πλέον δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκη σου, τὸν ἔσωσες τὸν κληρονόμον τοῦ ὀνόματός των, καὶ του ἔδωσες καὶ τὰ χρήματά σου! Τί περισσότερον περιμένουν ἀπὸ σέ; Ὅθ' εἶνε ὄχληρὰ ἡ παρουσία σου, παιδί μου, διότι θὰ σε βλέπουν καὶ θὰ ἐνθυμοῦνται τὸ καλὸν ὅπου τοὺς ἔκαμες. Βέβαια πάντοτε θὰ σε ἀγαποῦν, ἀλλὰ ἀπὸ μακρὰν... διότι θὰ τοὺς εἶνε εὐκολώτερον!...

— Μὰ, πατέρα μου!...

— Νὰ σου εἰπῶ θέλεις νὰ μείνης; Ἐγὼ σου παραχωρῶ ὅλα μου τα φιλόδοξα ὄνειρα... Ἐδῶ σε ἔξεύρουν ὅλοι τί ἀξίζεις, Γεωργάκη μου, καὶ εἰς τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σε ἀτενίσῃ. Ὅθ' γίνης κύριος τοῦ τόπου, θὰ γίνωμεν πανίσχυροι, παιδί μου... Ἐννοεῖς τί σκοποὺς ἔχω ἐγὼ διὰ τὸ μέλλον σου; φθάνει μόνον νὰ θελήσης... Καὶ νὰ ἴδῃς, θὰ δειξώμεν ἔς αὐτοὺς τοὺς ἀχαρίστους τί βαρύνει ἄνθρωπος σὰν καὶ σέ. Ἐλα, δός μου τὸ χέρι σου...

Ὁ νέος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν περιλupos καὶ εἶπε:

— Σὲς εὐχαριστῶ, πατέρα μου, ἀλλ' ἐγὼ ἀπεφάσισα πλέον, καὶ δὲν μεταβάλλω γνώμην. Τὸ καλὸν μου εἶνε νὰ ἐκπατρισθῶ ἐπὶ τινα χρόνον.

— Καὶ λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ δεχθῇς ἀπὸ ἐμὲ τίποτε;

Ὁ Γεώργιος ἠτένισε τὸν πατέρα του καὶ εἶπε:

— Ὅ,τι σὰς ζητήσω θὰ μοῦ το δώσετε.

— Μάλιστα. Λέγε νὰ ἀκούσω.

— Ἐνίκησα, ἀλλ' ἡ νίκη μου δὲν εἶνε τελεία. Ἠθώσασα τὸν Ῥοβέρτον Κλαιρεφόν, τὸν ἀπέσπασα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐξήλειψα ἐντελῶς τὴν κληρίδα τὴν μιαινούσαν τὴν

τιμὴν του. Δὲν ἔδειξα τὸν ἀληθινὸν ἔνοχον. Ἄν με βοηθήσετε νὰ τον ἀνακαλύψω, βεβαιωθῆτε ὅτι θὰ ἐξαλείψω ἐκ τῆς μνήμης μου πολλὰς δυσχερέτους ἀναμνήσεις.

— Ἀπαράλλακτος ὁ χαρακτήρ μου! διενοήθη ὁ δήμαρχος... Αὐτὸς δὲν χωρατεύει... Πρὸς τί νὰ του φέρω ἐμπόδια;... αὐτὸς ὅλα θὰ τα ἀνατρέψῃ!... Ἐπειτα δὲ εἶπε: Δὲν εἶμπορῶ νὰ σου εἰπῶ πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν εἰζεύρω. Τοῦτο μόνον εἰζεύρω ὅτι ὁ Τριχανέμης δὲν τολμᾷ πλέον νὰ κυνηγήσῃ τὴν νύκτα εἰς τὸν λόφον, καὶ ὁ Πορτουᾶς ἔμεινεν ὁ μισός. Ὁ λόφος ἔχει καὶ τι μυστικόν... Ἐκεῖ πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ εὔρης ὅ τι ζητεῖς.

— Εὐχαριστῶ, πατέρα μου, θὰ ὑπάγω.

Ἐδωκαν τὰς χεῖρας καὶ ὁ δήμαρχος ἀπῆλθε.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν ἦλθεν ὁ Ῥοβέρτος νὰ παραλάβῃ τὸν Γεώργιον, διότι οἱ ἐν τῷ πύργῳ ἐθαύμαζον διατί νὰ μὴ ἔλθῃ; Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἰδίως ἦτο ἄνω κάτω.

Πρῶτος ὁ κύων διὰ τῶν ὑλακῶν του ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τῶν δύο νέων.

— Μὰ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί μοῦ ἔγινες, παιδάκι μου; ἀνεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα, καὶ ἐγερεθείσα συνέλαβε τὸν Γεώργιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της, καὶ ἐπέθηκε καὶ ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν του δύο ἠχηρότατα φιλήματα. Παιδάκι μου, ἐλάφρωσεν ἡ καρδιά μου!...

Ὁ Γεώργιος προσέκλινεν ἀξιοπρεπῶς πρὸ τῆς δεσποινίδος Κλαιρεφόν, ὁ δὲ μαρκήσιος νῆχαραίστησε διὰ συγκινητικῶν λόγων τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ Γεώργιος ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματός τον Κροϊμενίλ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἀπέλθῃ τὴν πρῶταν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐμεινε δὲ νὰ δειπνήσῃ ἐν τῷ πύργῳ, ἀλλ' ἦτο καθ' ὑπερβολὴν σιωπηλὸς καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἠγέρθη ἐν ἀπέλθῃ. Ὁ Ῥοβέρτος προσηνέχθη νὰ τον συνοδεύσῃ μέχρι τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου.

— Μὰ τί νὰ ἔχη ἀπόψε ὁ Γεώργιος; ἠρώτησεν ἡ θεία τὴν Ἀντωνίαν, τὸν βλέπω σὰν παγωμένον... Ἐνα λόγον δὲν εἶμπορέσαμε νὰ του πάρωμεν ἀπόψε ἀπὸ τὸ στόμα... Τὸ παρετήρησες, Ἀντωνίτσα μου;...

— Ὅχι, θείτσα μου;

— Ἄμ' σὺ δὲν βλέπεις τίποτε!

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, πίσσα, καὶ ὁ Ῥοβέρτος ἐζήτησε παρὰ τοῦ γηραιοῦ Βερνάρδου νὰ φέρῃ φανάριον.

Ὁ γηραιὸς θεράπων ἔνευσε τεταραγμένος καὶ εἶπε:

— Ἄν ἀγαπᾶτε, νὰ σας συνοδεύσω, κύριε. Μὲ τέτοια νύκτα δὲν εἶνε καλὸν νὰ γυρίζῃ κανεὶς ἔξω.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος,

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς συμφορᾶς ἐκείνης, ὅλη ἡ περιουσία τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου ἐγέμισε φαντάσματα!... Ὅλην νύκτα γίνονται πρᾶγματα τὰ ὅποια εἶνε καλλίτερα νὰ μὴ τα ἴδῃ κανεὶς.

— "Ελα δά, γεροξεκουτιάρη, είπεν ὁ Ροβέρτος, παραμύθια κανενὸς φοβιτοσιάρη καὶ κανενὸς μεθύστακα... Μείνε ἡσυχος καὶ δὲν φοβοῦμαι ἐγὼ ἀπ' αὐτά.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ σκέψεις αὐτοῦ διεκόπησαν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Πιεδούση, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀποκαταστῆ ἐκ νέου μαῦρος.

Ὁ δεξιὸς πράκτωρ ἀπηλλάγη ταχέως τοῦ Κάμπρεμερ, ἀφοῦ ὑπεσχέθη αὐτῷ θαύματα ἐκ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ γέροντος Βινέ.

"Ελαθεν ἄμαξαν, ἡτις ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ βουλευτάρτον, εἰσέδου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκεῖθεν δέ, διὰ σειρᾶς τεχνιέντων περιστροφῶν, εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ Ναβάβ.

"Ἐφερε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του τὴν κλεῖδα τοῦ ἐνδιαίτηματος τούτου, ἵνα δὲ μὴ ἀνησυχῆσῃ ἀνωφελῶς τὸν κύριον Λεκόκ, μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μετεμφίσεως, καὶ ἐκεῖ προέβη εἰς ταχεῖαν καὶ τελείαν μεταμόρφωσιν.

Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι λεπτῶν ἦτο ἕτοιμος νὰ συνοδεύσῃ πανταχόσε τὸν ἀρχοντα τῆς Βαχώρας, καὶ εἰσῆρχετο ἡρέμα ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κύριος Λεκόκ.

— Λοιπὸν! ἀρχηγέ, εἶδατε τὸν ἀνθρωπὸν μου καὶ ἐδιαβάσατε τὰ χαρτιά του. Ἡ δουλειὰ δὲν εἶνε φανερή; ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης.

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε φανερόν, εἶνε ὅτι ἡ κόρη του ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν Ὁ-Σολιβάν, καὶ ὅτι τοῦ τὴν ἤρπασαν. Αὐτὰ εἶνε ὅλα.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα γιὰ τώρα, ὅταν ὅμως μάθωμε ποιὸς ἔκαμε τὴν πράξιν δὲν θὰ εἴμεθα μακρὰ ἀπὸ τὸν σκοπὸν μας.

— Καὶ πῶς θὰ τὸν μάθωμεν;

— Νά τα! Μὰ τὴν πίστι μου, μοῦ φαίνεται πῶς τὸ 'ξέρω ἀπὸ τώρα. Δὲν θὰ μοῦ βγάλουν ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦ μου πῶς δὲν εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Τολβιάκ.

— Εἶνε ἡ ἰδέα σου, ἴσως καὶ ἡ ἰδική μου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε μία βεβαιότης.

— Καὶ ποῖος λοιπὸν θέλετε νὰ εἶνε, ἀρχηγέ. Μήπως εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ὁ Τολβιάκ κάνει αὐταῖς ταῖς δουλείαις; Μήπως δὲν πιστεύετε πῶς αὐτὸς ἔβαλε καὶ ἀρπαξάν τὸν βουθὸν μὲ τὴν ἄμαξαν, ὅπως ἀρπαξάν χθὲς καὶ τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ; Ἡ τέχνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ ἀρπάξῃ. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, 'ξέρετε καλά, πῶς προχθὲς μοῦφυγε

ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ὀρλεάν, καὶ πῶς ἀρπαξάν τὴν μικρὴ κ' ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πρόστειο τῆς Ἰταλίας. Ὁ Τολβιάκ πρέπει νὰ κάθεται ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, εἰς τὰ περίχωρα ἢ καὶ περὶ μακρὰ. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε πῶς ἡ ὑπρέτρια τῆς σκοτωμένης Ἰγγλέζας ἔφυγε μὲ τὴν ἴδια ἀμαξοστοιχίαν ποῦ ἔφυγε καὶ αὐτός. Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπόδειξις, μοῦ φαίνεται, καὶ δὲν θὰ παραξενευθῶ ἂν μάθω πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη κυρία, ποῦ ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν μικρὴ.

— Ὁ, τι μοῦ λέγεις, τὸ ἐσυλλογίσθη, καὶ ἔχω βεβαίαν ἀπόφασιν νὰ ἐνεργήσω ὡς νὰ ἐμαντεύσασκεν ἀκριβῶς. Ἐσχημάτισα τὸ σχέδιόν μου καὶ ἠμπορεῖ αὐριο ἀκόμη νὰ τὸ βάλωμεν εἰς ἐνέργειαν. Δι' αὐτὸ θ' ἀποφασίσω ἀπόψε, ἀφοῦ ἰδῶ τὸν Τολβιάκ, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ εἶνε εἰς τὸ Μελόδραμα, καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ θεωρεῖόν μου νὰ μοῦ δώσῃ εἰδήσεις διὰ τὰς ἐρένας, τὰς ὁποίας ἤρχισην ὁ κύριος Χόλτζ, τὸν ὅποιον μοῦ ἐσύστησεν ὡς πράκτορα. Ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν του θὰ ὀδηγηθῶ καὶ θὰ λάβω μιὰν ἀπόφασιν, καὶ ἂν μοῦ εἴπῃ τίποτε ἀπὸ αὐτά, τὰ ὁποῖα μαντεύω, ἠμπορεῖς νὰ ἐτοιμασθῆς διὰ νὰ κάμῃς μαζύ μου ταξειδίον ὀλίγων ἡμερῶν.

— Διὰ ποῦ, ἀρχηγέ;

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ μετὰ τὴν παράστασιν. Ἄς πηγαίνωμεν, διότι ὁ Τολβιάκ θ' ἀνησυχῇ.

ΚΗ'

Τὸ Νέον Μελόδραμα εὐρίσκεται πρὸ τῆς θύρας τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου», ὁ δὲ κύριος Λεκόκ μετέβη εἰς αὐτὸ πεζῇ, πρὸς μεγίστην διασκέδασιν τῶν κατοίκων τοῦ βουλευτάρτου.

Ἡ ἐσθῆς καὶ τὸ σαρίκιόν του προὔξεν ἠσαν αὐτῷ τὴν δυσἀρέσκειαν νὰ τὸν παρατηρήσουν πολλοί, μάλιστα δὲ καὶ νὰ τὸν παρακολοθηθοῦν.

Ἦτο ὅμως εἰθισμένος εἰς τὰς μικρὰς ταύτας ἐκδηλώσεις καὶ οὐδὲν ἀνησυχῆσεν.

Ὁ Πιεδούσης, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, οὐδὲν ἔταράχθη, καίτοι παρατηρήσας ἐντὸς τοῦ πλήθους πολλὰ γνωστὰ πρόσωπα.

Τὸ ἰδικόν του εἶχε καταστῆ ἀγνώριστον ὑπὸ τὴν βαφὴν, δι' ἧς εἶχεν ἀπαλείψει αὐτὸ, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ ὥρατος ἐκεῖνος μαῦρος ἰκέτης ἐγεννήθη εἰς Παντέν, πλησίον τῶν Παρισίων.

Ὅθεν ὁ Πιεδούσης οὐδὲν ἐφοβεῖτο τὰς ἀπροόπτους συναντήσεις, καὶ ἐν τούτοις, μικρὸν ἀφοῦ διέβη τὴν γωνίαν τῆς πλατείας, προετοιμαζέτο δι' αὐτὸν ἐκπληξίς δυναμένη νὰ τὸν ταράξῃ.

Ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν περιέργων, οἵτινες συνωθούντο κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ κυρίου του, εἶδεν αἰφνης ἐμφανιζομένους τὸν Γιάννην Γκαλουπιὰν μετὰ τῆς συζύγου του.

Ὁ Πιεδούσης παρετήρησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ εἶδεν ὅτι ὤθουντο διὰ τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ἀντήλλα-

σον χαμηλῇ τῇ φωνῇ λόγους ἐσπευσμένους.

Οὐδεμίαν ἄλλως τε προσοχὴν ἐδίδον εἰς αὐτόν, μηδὲ ὑποπτεύοντες ὅτι ὁ μέλας οὗτος Ἰνδός, ὅπως οἱ ἀνθρακες, οὐκ ἔπαυον εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὅστις ἐπλήρωσεν αὐτοὺς νὰ πῶσιν ἐν τῷ κἀφρονεῖ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Τοσοῦτον ἐκινήθη ἡ περιέργειά του ἐκ τῆς στάσεως αὐτῶν, ὥστε διηρώτησεν ἑαυτὸν ἂν ἤρμοζε νὰ τοὺς πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὅπερ τοσοῦτον ζῶντος τοὺς ἀπησχόλει.

Ἐν τούτοις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωίσῃ ὅτι παρόμοιον διάβημα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐνδυμασίαν, καὶ μὲ τὸν Ἀφρικανικὸν τοῦ προσώπου τοῦ δέρμα, παρουσίαζε σπουδαία προσκόμματα, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ δύο Ὁθερνοὶ οὐδὲν ἤθελον συγκατατεθῆ νὰ τιμωροῦσιν ἕνα ξένον διὰ τῶν ἐκμυστηρεύσεών των.

Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ διαβῇ τὴν θύραν τοῦ θεάτρου, ἀφοῦ ὅμως ἔριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῶν συζύγων Γκαλουπιὰν, οἵτινες εἶχον μείνει παρὰ τὴν ἀναβάθραν.

Εἶδεν ὅτι ἡ Γιαννέττα ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ νὰ χειρονομῇ, ὅτι ὁ Γιάννης προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ, καὶ ἔτι, ἐπὶ τέλους, ἠτοιμαζόντο ν' ἀπέλθωσιν ὅπως εἶχον ἔλθει.

Μετὰ κόπου καὶ μετὰ λύπης ὅμως ἠκολούθησε σιωπηλῶς τὸν κύριόν του, ἀνερχόμενον τὴν μεγάλην κλίμακα.

Ὁ Ναβάβ εἶχεν ἐνοικιάσει πρώτης σειρᾶς θεωρεῖον, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν εἰσῆρχετο ἐν τῷ θεάτρῳ, τὸ παραπέτασμα ὑψοῦτο διὰ τὴν τετάρτην πρᾶξιν τῶν Οὐγενότων.

Ἡ δὲ ἡλικία τοῦ ἐγχειρίδιου, οἱ δὲ ἦχοι τῆς θαυμασίας καὶ τεραστίας ὀρχήστρας ἐποίουν τὴν αἰθουσαν νὰ τρέμῃ.

Οἱ θεαταί, συγκεκινημένοι ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης μελωδίας, δὲν ἐστράφησαν ἵνα ἰδῶσι τὸν Ναβάβ, ὅστις ἠδυνήθη νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου τοῦ θεωρείου του, χωρὶς νὰ προσελκύσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν των.

Ἐπωφελήθη τὴν ἀνάπαυλαν ταύτην, ἢ ἐχορήγουν αὐτῷ τὰ δίοπτρα, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν αἰθουσαν, δὲν ἐβράδυνε μάλιστα ν' ἀνακαλύψῃ, καθημένους ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τῆς πλατείας, τὸν Τολβιάκ καὶ τὴν ὠραίαν Δίσνευ.

Ἡ Ἀραβέλα ἐφόρει κομφοτάτην ἐνδυμασίαν μετ' ὠραίων ἀδαμάντων, ὁ Τολβιάκ ἦτο ἐνδεδυμένος ἀνελλιπῶς, ὡς ἀνθρώπος τῆς καλῆς κοινωνίας.

Ἐφαίνοντο, ἄλλως τε, μετρίως γευόμενοι τῆς ἀξιοθαυμάστου μουσικῆς τοῦ Μάγερμπερ, διότι συνωμίουν μεταξὺ των μετὰ τινος ζῶντος.

Ὁ κύριος Λεκόκ, ἤκουε καὶ αὐτὸς ὀγώτερον τὴν χορὸν ἔχοντα τὴν προσεχῆ τῶν Οὐγενότων σφαγὴν, διότι παρετήρηε τὴν Ἀγγλίδαν καὶ τὸν συνοδεύοντα αὐτήν.

Δι' αὐτόν, τὸ μελόδραμα ἦτο ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τῆς πλατείας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς σκη-